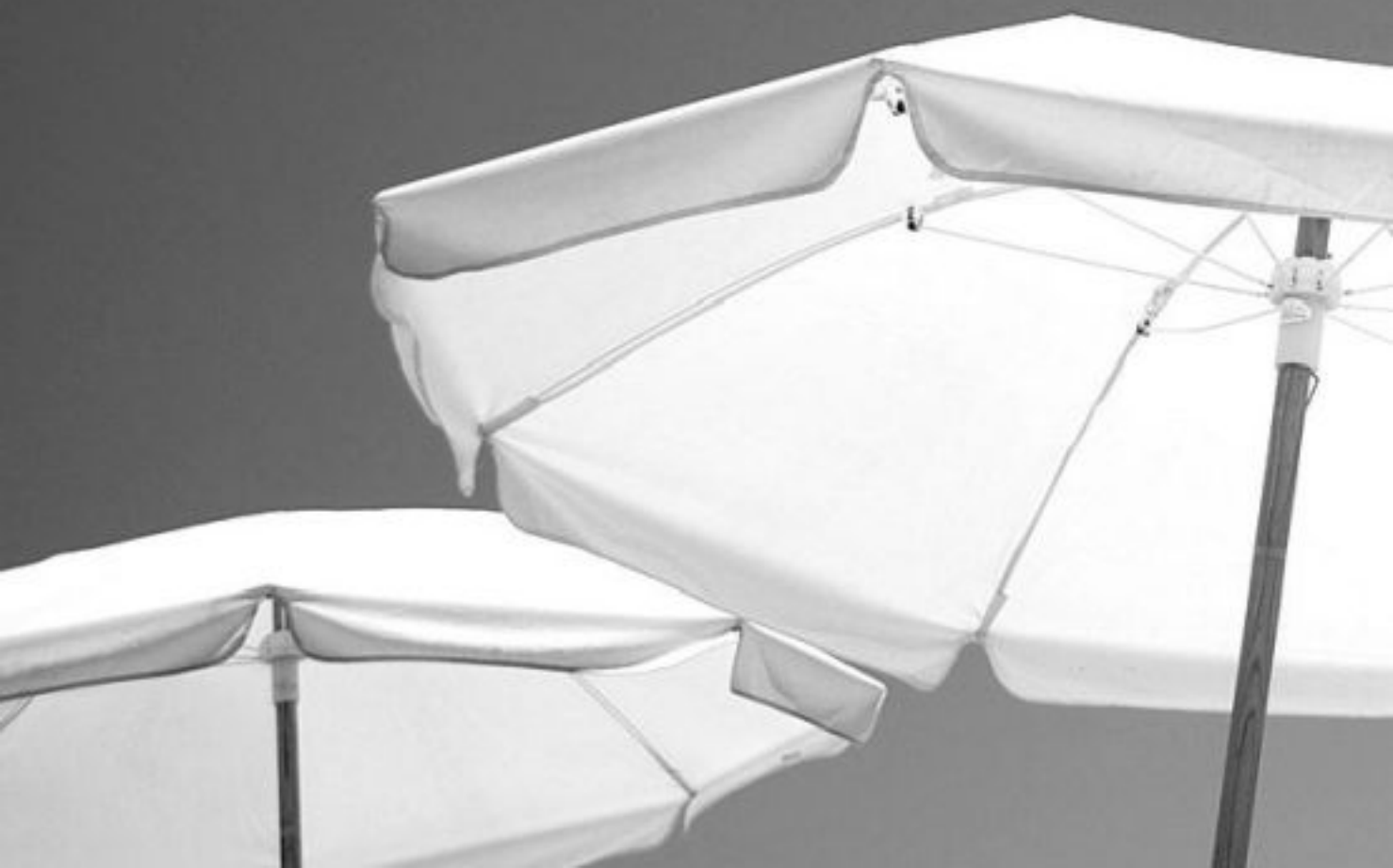

Siniša Novac

Jebi ga!

Chorvátske impresie a kompresie 2

© Siniša Novac

Jebi ga!

Chorvátske impresie a kompresie 2

Preklad: Remi Kloos

© Miloš Prekop – AND, 2014

ISBN 978-80-89598-07-6

Siniša Novac

Jebi ga!

Chorvátske impresie a kompresie 2

Jebi ga!

„Jebi ga!“, takto si povieme, keď už máme v Chorvátsku všetkého dosť, alebo nás niečo srdí, alebo to, čomu vravíte tiež slovom začínajúcim na písmeno „s“. Túto knihu tvoria poviedky, a keď som premýšľal nad jej výstižným názvom, ale aj akýmsi spoločným menovateľom, napadlo mi práve toto slovné spojenie. Jebi ga! Je také oslobodzujúce a jeho vyslovením strasieme zo seba všetko to znechutenie, stres...

„Jebi ga!“ sa skladá aj z vám dobre známeho slova jebi a slovíčka „ga“, ktoré znamená ho. V tomto spojení však chápeme slovíčko „ga“ oveľa širšie a má význam asi ako slovo to. (Čiže, netýka sa len nepodareného manžela, napríklad.)

„Jebi ga!“ však povieme, keď nás niečo prekvapí aj príjemne, alebo inak povedané ohromí. A bol by som veľmi rád, ak by ste si po prečítaní väčšiny z poviedok tejto knižky povedali aj vy, že „Jebi ga!“

Siniša Novac

Melancholik na pláži

Srečko je pravoverný melancholik. Zostáva verný svojmu melancholickému náboženstvu, aj keby čo bolo. Srečko je svojím vierovyznaním vlastne kresťan melancholik. Vydal sa raz na dovolenku k moru, samozrejme, sám, pretože melancholikovi je samému pri mori najlepšie. Ako melancholika by ho totiž spoločnosť ľudí, nech by bola akákoľvek, rušila. Ležal si tak sám melancholicky na večernej pláži, slnko sa hotovalo zapadnúť, more vyzeralo ako z dovolenkovej pohľadnice za sedem kuna, jednoducho správny čas pre správneho melancholika. A Srečko ním bol celou svojou dušou, napriek tomu, že sa volal Srečko, teda šťastíčko.

Srečko pozeral na more a zapadajúce slnko a melancholicky pofajčieval svoju lightku. Na pláži bola len turistická hŕstka ľudí, a tak si nerušene vychutnával svoj melancholizmus. Melancholizmus je totiž ako alkoholizmus, keď mu človek prepadne, tak mu niet pomoci. Každý deň musí mať svoje dávky me-

lancholizmu a popri tom odrážať akékoľvek útoky optimizmu či radosti. Melancholikovi stále niečo chýba, avšak nevie čo. V tom sa melanchólia líši od smútku, ako ju definoval gospodin Freud.

Pre Srečka by to bol jeden z jeho mnohých melancholických večerov, nebyť toho, že si pri ňom na pláži rozložili lehátka tri mladé ženy. Veľmi mladé a veľmi krásne. Srečko, keď ich uzrel, na chvíľu zabudol na svoju melanchóliu, na chvíľu pozabudol na to, že je melancholik. Mužom sa to niekedy prihodí. Zabudnú napríklad, že sú ženatí a pri pohľade na mladé krásavice na pláži majú zrazu vietor vo vlasoch a kučeravé myšlienky, aj keď často už majú kučery akurát tak pod pazuchami.

Srečko si pri pohľade na ne naplno, a to naozaj naplno, uvedomil, že je muž. Pohľad na tie tri krásavice v pozadí s morom a zapadajúcim slnkom bol nádherný. Doteraz si myslel, že takú krásu je možné vidieť len na wallpaperoch. Ako si všimol, krásavice ho nenápadne sledovali. Po chvíli prišla jedna z nich k nemu a povedala:

„Imaš li vatre (*ohneň*)? Pušile bi (*fajčili by sme*), ali nemamo upaljač (*zapaľovač*). I bez upaljača to ide teško!”

Srečko nevedel, či to mal brať ako náznak niečoho alebo ničoho.

„Izvoli,” povedal jej s melancholickým úsmevom.

„Kako se zoveš?” spýtala sa ho koketne.

„Srečko.”

„Ja sam Ljiljana, drago mi je,” predstavila sa mu krásna neznáma, „da li si sam ovdje (*tu*)?”

„Da,” povedal Srečko a zahľadel sa na zapadajúce slnko.

„Hvala ti na upaljaču,” povedala Ljiljana, keď si zapálila cigaretu. Podala mu zapaľovač a vrátila sa k ostatným krásaviciam. Srečko sa vrátil k svojej melanchólíi, avšak v duchu si vravel, že teraz už akoby vedel, čo mu chýba. Musel čoraz viac sledovať tie tri krásavice. Vyzerali vskutku božsky. Ljiljana bola plavuša (blondína), s hrivou hustou ako lev, druhá bola hnedovláska a ako vlasatica za Ljiljanou v ničom nezaostávala a tá tretia bola crnokosa (čiernovláska), s tmavým telom ako čokoláda. A Srečko, ako pravý melancholik, čokoládu miloval.

„Srečko, dođi do nas,” ozvalo sa zrazu z úst Ljiljany. Srečko neváhal, zobral si osušku a veci a „preselio se” k nim.

„Daj da te upoznam sa svojim prijateljicama. Ovo

je Ljiljana,” povedala Ljiljana a predstavovala mu „crnokosicu” Ljiljanu. „I ona je isto Ljiljana,” riekla Ljiljana, keď mu predstavovala hnedovlásku Ljiljanu.

„Drago mi je,” povedal Srečko, „lako ću zapamtiti, kad se sve tri zovete Ljiljana.”

Srečko videl ako si ho obzerajú, pričom mu bolo jasné, že to nie je len také obzeranie, ako keď si obzeráme starý bicykel. Srečko totiž ako muž nebol na zahodenie. Bola by veru škoda vyhodit' niečo také ako on, aj keď, povedzte to Borivojovi, ktorý ho raz vyhodil z diskotéky.

„Što ćeš raditi večeras?” spýtala sa ho pre zmenu crnokosa Ljiljana, čo bude robiť večer.

„Ne znam, nemam ništa u planu,” povedal Srečko.

„Ajde dođi s nama u disko!!!” riekla zas hnedovláska Ljiljana.

„Da, da, dođi s nama!!!” ozvali sa všetky tri Ljilany erotickým trojhlasom. Srečko za zamyslel. Na diskotéke bol naposledy veľmi dávno. Vlastne vtedy, keď ho odtiaľ vyhodil Borivoj.

„U disko?” spýtal sa, aby získal čas.

„Da, u disko, i onda možemo otići do našeg apartmana. Napraviti ćemo ukusnu večeru!” povedala plavuša Ljiljana.

„I prekrasnu noć, koju nikada nećeš zaboraviti!!!" dodala hnedovláska Ljiljana s prísľubom noci, na ktorú vraj nikdy nezabudne. Srečkovi už bolo nad zapa-
dajúce slnko jasnejšie, o čo týmto trom Ljiljanám ide. Dlho sa zamyslel.

„Ne, hvala," povedal napokon Srečko.

„Ne? Zašto ne?" prekvapene sa ho opäť spýtali Ljiljanovským trojhlasom.

„Jednostavno (*jednoducho*), ne!" nedal sa Srečko.

Ljiljany ho síce presvedčovali, ale bezvýsledne. Chvíľu sa potom ešte rozprávali, napokon sa Ljiljany pobrali preč. Keď tieto tri Ljiljanské grácie odchádzali, ešte pred odchodom, sa ho poslednýkrát spýtali:

„Sigurno (*určite*) ne želiš íci s nama??"

„Ne," povedal rezolútne Srečko. Ljiljany odišli. Keď odchádzali, započul ešte od jednej z nich:

„Jebi ga!!! Tako zgodan dečko (*pekný chlapec*), a peder (*gej*). Svi (*všetci*) zgodni (*pekní*) dečki su pederi! Kad u budućnosti mi žene postanemo (*sa staneme*) lezbijke, onda će to stvarno (*naozaj*) biti smak (*koniec*) svijeta!!!"

Ljiljany však netušili, že Srečko nie je peder, ale melancholik. Srečko zostal na večernej pláži a vychutnával si ten melancholický večer a svoj melan-

cholícký svet, v ktorom sa cítil dobre. Odolal tak vábeniu iného sveta a zostal verný svojmu náboženstvu. Nezhrešil. Veď pravý melancholik nemôže ísť do štvorky s tromi mladými krásavicami, nemôže okúsiť tento foursome šťastia. Alebo môže?